

שנה שבע עשרה - עלון מס' 844
 @ ביום שלישי סוף זמן "ברכת הלבנה" כל הלילה.
 @ ניתן להקדיש העלון לרפואה, ברכה, פרנסה, זיווג,
 הצלחה, זש"ק, ולהבדיל לעילוי נשמת יקיריכם.
 טל' המערכת: 054-7743834, 08-9437333

בס"ד י' כסלו ה'תשע"ז
 הדלקת נרות - 16:17
 צאת השבת - 17:08
 רבנו תם - 17:39
 שעון חורף - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת והצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות

כפס"ד"ן: "ועכ"פ תלואים"
 (הושע יא')

פרשת ויגל

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
 להשתתף בסעודה רביעית
 בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מלעייני הפרשה:

Ⓜ "ויקח מאבני המקום וישם מראשיתיו וישכב במקום...
ישכב = יש כ"ב, כ"ב אותיות הקודש שבהן נכתבה
 התורה, אלו הם נכסיו של יעקב בדרכו לחרן. **יעקב שם**
למראשותיו את השם המפורש.
 Ⓜ "והנה רחל בתו באה עם הצאן"
 המפרשים מסבירים שבניגוד לכל הרועים ההולכים
 אחרי הצאן, כדי לשומרם מפני הגנבים, באה רחל
 עם הצאן - **בתוכם**, וזאת משום שביקשה להבליע
 את עצמה, ולא לבלוט בשטח, **בשל צניעותה הגדולה.**
 Ⓜ "ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה" (כ"ט י"ז)
 כתוב בסוף משלי: "שקר החן והבל היופי אשה יראת
 ה' היא תתהלל". הקשו חז"ל: והלא מצינו כי
 האמהות נשתבחו בחן וביופי. אלא התירוץ: "שקר החן
 והבל היופי" - היינו כשהן בלי יראת ה' והן כנוס זהב
 באף חזיר. אבל אשה יראת ה' היא תתהלל, רצה לומר,
שכעת גם החן והיופי תתהלל.
 Ⓜ "טוב התי איתה לך מתתי איתה לאיש אחר"
 ידע לבן שיעקב הוא צדיק ורחל צדקת ולכן אמר
 שמוטב לתת את רחל ליעקב מאשר לאחר. כי אם
 תינשא רחל לאחר - **תשפיע עליו לטובה**, וכן אם יינשא
 יעקב לאחרת - **ישפיע עליה לטובה**, ויתרבו צדיקים
 בעולם. **וזאת רצה לבן הרשע למנוע.** (נועם מגדים)
 Ⓜ "והקרא שמו ישישכר"
 הדעת זקנים מסביר למה כתוב **יששכר** פעמיים באות
 "ש" ואנו קוראים רק ב-"ש" אחד **ששכר**? משום שהיה
 ליששכר בן ושמו **יוב**, וכשגדל אמר אביו שהשם יוב
 אינו שם הגון, ויש אומרים שזה שם של עבודה זרה,
 ולכן הוסיף לו את "ש" משמו ולכן נקרא בפרשת פנחס
ישוב במקום **יוב**.
 Ⓜ "וישכב לבן בבוקר וישק לבניו ולבנותיו"
 בתחילה כשרץ לבן אל יעקב נאמר: "ויחבק לו וינשק לו".
 אבל עכשיו שעה שעמד להפריד ממנו, אף על פי שהתפיס
 עמו נשק לבניו ובנותיו, **אבל לא ליעקב.** (דמשק אליעזר)

Ⓜ קורות יעקב בדרך לחרן - חלום יעקב.
 Ⓜ פגישת יעקב עם רחל בת לבן.
 Ⓜ יעקב עובד בבית לבן - נשואי יעקב ללא ולרחל.
 Ⓜ הולדת בני יעקב, הצלחתו במעשיו ונתעשר עושר רב.
 Ⓜ יעקב לוקח את כל משפחתו ורכושו ועוזב את
 בית לבן.
 Ⓜ לבן ואנשיו רודפים אחרי יעקב ומשיגים אותם
 בהר הגלעד.
 Ⓜ לבסוף השלימו יעקב ולבן ביניהם ונפרדים בידידות.
 Ⓜ יעקב המשיך בדרכו הביתה והגיע למחניים.
 Ⓜ "ויגל יעקב מבאר שבע וילך חרנה"
לויצא יעקב מבאר שבע ס"ת **ארבע** לרמוז שהלך
 לחרן ונשא ארבע נשים. **לויצא יעקב מבאר** ר"ת
יונס לומר שיצא ביום ולא בלילה כמ"ש בגמ' לעולם
 יכנס אדם בכי טוב ויצא בכי טוב. **למבאר שבע** ר"ת
שם. **ליעקב מבאר שבע** ס"ת **עבר**, לרמוז שקודם
 הלך ללמוד בשיבת שם ועבר. **למבאר** רמז לתורה
 שנקראת באר מים חיים. (החידוש היומיומי)
 Ⓜ "ויחלים והנה סלם מויצב ארצה..."
סלם רק כשהוא עקום אז אפשר להשתמש בו, **כך מי**
שרוצה לעלות במעלות התורה והיראה צריך להכניע
את עצמו כסולם.
סלם ר"ת **סעודת ליווי מלכה**, רגליו מוצב ארצה, יש
 אנשים שמזלזלים בו, **אבל ראשו מגיע השמימה.**
 Ⓜ "עולים ויורדים בר"
 מרמז על חנוכה, **לבו** גימטריה 8 רמז לשמונת ימי
 חנוכה. **לעולים** מרמז לשיטת **בית הלל**, מוסיף
 והולך. **לויורדים** מרמז לשיטת **בית שמאי**-פוחת והולך.
 Ⓜ "ויפגל במקום" (כ"ח י"א)
 ולא כתב **ויתפלל**, ללמד שקפצה לו הארץ. (רש"י)
 הכוונה שנעקר הר המוריה ובא ליעקב. כאן סלל
 יעקב דרך חדשה לבניו שאפילו בזמן שיהיו בגלות
 ובצרות, אם רק ישתוקקו לארץ ישראל ולאור
 הגאולה, יקפוץ כנגד הר המוריה **ובתוך חשכת**
הגלות יאיר אור הפדות והגאולה. (מי מרום)
 Ⓜ "אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי"
 אם אתה רוצה שתשרה שכינה אצלך, צריך שתהיה
"אנכי לא ידעתי" שתכניע את האנוכיות שלך.

פִּנְת הַנִּיבִים וְהַפְתָּאִים
בְּעֵין יָפָה = 1. בְּנִדְבוֹת לֵב. 2. בְּרָצוֹן וּבִאֲהָדָה.
דוגמה: מִיֵּדֵי שְׁנָה אֲנִי תוֹרֵם בְּעֵין יָפָה לְאַרְגוֹן
"אברהם יגל", ומתרים את כל אנשי הצות
 שִׁמְבִיטִים בְּעֵין יָפָה עַל פְּעֻלוֹתַי.
מקור: א. עֵין יָפָה - אֶחָד מֵאַרְבָּעִים...וְהַבִּינוּתִית
 מִחֲמִשִּׁים, וְהִרְעָה מְשִׁים [תְּרוּמוֹת ד, ג]. (ניבונקו)

הסינו ממשל מדוד עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
 ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

האם אצל יעקב היתה "אבטלה סמויה"?

"כי בכל כוחי עבדתי את אביכֹן"
יש מושג הקרוי "אבטלה סמויה" והוא רומז לאותם פועלים ושכירים המרשים לעצמם לאחר מעט, להעדר מעט, ולעבוד בעצלתיים. אבל הרמב"ם ז"ל למד מן הכתוב ביעקב אבינו את חיובי הפועל, ופסק הלכה למעשה: "כדרך שמוזהר בעל הבית שלא יגזול שכר העני ולא יעכבנו, כך העני מוזהר שלא יגזול מלאכת בעל הבית ויבטל מעט כאן ומעט כאן, ומוציא כל היום במרמה. אלא חייב לדקדק על עצמו בזמן, וכן חייב לעבוד בכל כוחו. מפרש הרב "צוף דבש" זצ"ל שכיר המתקבל לעבודה, בתקופה הראשונה אין זרזו ונלהב ממנו, עובד הוא שעות נוספות ומשתדל לשאת חן. לאחר מכן הוא נכנס לשיגרה ולפעמים התלהבותו פגה והלחט נשחק. אבל אצל יעקב אבינו לא חל כל פיחות במוסר העבודה. "ויהיו בעיניו כימים אחדים", בכל הימים והתקופות שררה אחידות, **תמיד עבד כמו ביום הראשון!**

"בניד בשחילי זחיים" - חינוך

הלימוד עם הילד הוא חינוכו. אם למדמי כפי שצריך ללמד - זה מנחך, יוצר מהפכה בעולמו הפנימי של האדם, מחייה אותו ומביא לזעזוע פנימי ברצון. "עכשיו תורה נתתי לכם, לעתיד לבוא חיים אני נתן לכם" (אורות הקודש ג, עמ' קו). באורח האידיאלי, הלימוד הוא חינוך, והוא פועל את פעולתו על נפש הילד ומזעזע את הרצון שלו אל הקודש, כך שהתורה נעשית לו לחיים). על הפסוק "וַיִּרְק את חניכיו" (בראשית יד יד), רש"י מסביר שהמלה "חינוך" מתייחסת גם לאדם וגם לכלים; לדבריו, חינוך פירושו: הכנת האדם, או הכלי, למה שהוא עתיד להיות. "חנכות בית" נערכת כאשר מתחילים להשתמש בו. נאמר בתורה: "מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חִנְכוֹ" (דברים כ ה). "ולא חנכו" - לא התחיל לגור בו, להשתמש בו כבית. גם לחנך אדם, פירושו להתחיל להשתמש באדם כאדם; להביא את הילד להתכונן, בהווה, למה שעליו להיות בעתיד. (הרב שלמה אבינר)

כל הישועות והברכות
לישראל ולימור אלדד הי"ו
שתרמו לסעודה הרביעית בלויין
זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל
תנן בעדס ובעד כל משפחתם,
לרפואתם והצלחתם שיתברכו
בזרע קודש בר-קיימא
שיזכו באושר ובפרנסה טובה
לשנים רבות טובות ונעימות
ולהבדיל לעיני אנאי בן משה ז"ל

מרכה והצלחה
לאביטל אברהם
בת עופרה מנב"ת
שתזכה במהרה
לזרע קודש בר-קיימא
בריאות אושר
ופרנסה טובה
לשנים רבות
טובות ונעימות
עם בעלה

הציבור מוזמן לערב חגיגי וסעודת מצווה
עם סיום התניא בחג הגאולה
ביום ראשון יח' כסלו בשעה 19:30
באולם בית הכנסת "בוכריס" יבנה
במעמד הרב יעקב דויד שליט"א
ובהשתתפות המרא דאתרא
הרב דוד אבוחצירא שליט"א
הרב גדעון בן-משה שליט"א
הרב אסף נחום שליט"א
כרטיסים: 052-9469199, 050-4346030

שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יגל"
משדר בלויין בכל מוצאי שבת
את שיעורו של הראשון לציון
הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
בבית הכנסת "אוהל מועד"
בשעה 20:30 השיעור יוקרן
על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים
סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מרכות ואיחולים אפסיים
כירון ושוישה אלעזר
בהגיע שיכיה נ"י למצוות
יהי רצון שיעלה במעלות
התורה והיראה. שיתברך
ברוחניות ובגשמיות
ויצליח בלימודיו ובכל
דרכיו ומעשיו וברכה
לאליעזר ולאה אלעזר
ולמרים באסל

מרכות ואיחולים אפסיים
לעציון וחופית מוסאי
לרגל הולדת הבת
יה"ר שתגדל כאמותנו
חקדושות שרה רבקה רחל
ולאה, תזכו לחופתה
שתצליח בכל דרכיה
ומעשיה וברכה והצלחה
למיכל מוסאי מנב"ת
ולאבנר ורחל קאיבוב
שירון נחת מיוצאי חלציהם

מרכה והצלחה
כדינאל ושמחה דויד
שיתברכו בבריאות, אושר
ופרנסה טובה ובכל מילי
דמיטב ברוחניות
ובגשמיות, לשנים טובות
ונעימות וירון נחת
מיוצאי חלציהם וברכה
וזרע קודש לזרע והדר
וזיווג הגון משרוש נשמתה
לאורטל בת שמחה

מרכות ואיחולים אפסיים
לשלמה ואילנית דורון
בהגיע דביר נ"י למצוות.
יהי רצון שיעלה במעלות
התורה והיראה. שיתברך
ברוחניות ובגשמיות
ויצליח בלימודיו ובכל
דרכיו ומעשיו וברכה
למשה ושוישה דורון
ולמכלוף ורוחמה אלבז

לעיני הצנוע והענו
זכריה דויד
בן יוסף ומרים ז"ל
השבת י' כסלו
פקידת שנתו

לעיני הצנוע והענו
אנאי אלדד
ביום חמישי טו' כסלו
פקידת שנתו

למשפחת גולברי היקרה
צוות העלון
"אברהם יגל"
משתתפים בצערכם
בפטירת הצנועה והענוה
אילנה גולברי
בת טורן ז"ל
הרופא לשבורי לב
ינחם אתכם בתוך
שאר אבלי ציון
ולא תדעו עוד צער

מרכה והצלחה לזיווגו
זוכן ומוריה-ציונה יצחק
על הסיוע לזיכוי הרבים
שיתברכו ברפואה שלימה
ובפרנסה טובה ובכל מילי
דמיטב ברוחניות ובגשמיות
וירון נחת ושלווה מיוצאי
חלציהם. הצלחה לתומך ולינוי
וזיווג הגון לשי בן שרית וברכה
לאודליה ואדר ולנתנאל

שבת שלום זמבורד

רפואה שלימה והחלמה מהירה :		לעילוי נשמות :	
שלמה לארי בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו ישראל פריג' רפאל בן מרים הי"ו נהוראי-חנניה בן דינה ומיכאל הי"ו באבאי באבאי בן מורוורי הי"ו לירן מלכה בן ריטה ועמרם הי"ו	אברהם-יגל בן רעות הי"ו ניסים דויד בן שרה הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת רבקה בת שרה מנב"ת חנה דויד בת שרה מנב"ת רזיה סינדי בת חוה מנב"ת נעימה שלומזדה בת מרים הי"ו דליה נסימי בת גורגיה מנב"ת	הרב ישעיהו המצרי ז"ל בן יוסף לוי לוי בן דוד ורבי ז"ל ניסן אברהם בן נהיית ז"ל יוסף דוקרקר בן רחל ומשה ז"ל שרה מוסאי בת סרוור ז"ל רחל מוסאי בת ביבי ומרדכי ז"ל נרגס דויד בת שרה ז"ל אילנה גולברי בת טורן ז"ל	משה גמזו בן שרה ז"ל רוזה אייל בת שרה ז"ל גולשן באבאי בת מרים ז"ל מרים יתח בת תנה ז"ל מרים ועלני בת גולשן ז"ל רינה עדיקה בת חסינה ז"ל גילה הירש בת רחל ז"ל רבקה אביבה בת יקות ז"ל
ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.		בבאי מוסאי בן אברהם וזלכיה ז"ל	

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

טעות בכיוון צד התפלה

שאלה: מי טעה והחל להתפלל, והוא עומד הפוך מהצד של ירושלים, כיצד עליו לנהוג?

תשובה: בשעה שעומדים להתפלל תפלת העמידה, יש לעמוד ולהתפלל לכיוון ארץ ישראל, והעומד בארץ ישראל יתפלל לכיוון ירושלים, והעומד בירושלים יתפלל לצד בית המקדש. מי שנמצא מערבית לירושלים, כגון שהוא בעיר אשדוד, שעליו להתפלל לצד מזרח, ששם נמצאת ירושלים, והוא טעה ועמד בכיוון ההפוך, ולמשל התפלל לכיוון מערב, או צפון או דרום, ובאמצע התפלה הבחין בטעות שלו. או שאדם אחר הנמצא שם, רואה את המתפלל שטעה בכיוון התפלה, האם יש להעיר על כך המתפלל? והאם עליו לעקור את רגליו ולשנות את כיוון התפלה? ויש בדין זה כמה שיטות בפוסקים. ואנו נכתוב את הדין למעשה, כפי שפסק מרן רבינו עובדיה יוסף זצ”ל בספרו הליכות עולם (ח”א עמוד קמו)

דין המתפלל ביחיד וטעה בכיוון התפלה

המתפלל ביחידות, שהיה צריך להתפלל לצד מזרח, והתפלל בטעות לצד דרום או צפון, אינו עוקר את רגליו באמצע התפלה, כלומר, אינו מפסיק את עמידתו בתפלה, אלא ישאר לעמוד על מקומו, ורק יטה את פניו לצד מזרח. ואם אדם אחר רואה את המתפלל שהוא טועה בתפלה, יעיר לו על כך, כדי שיכוין את פניו לצד מזרח. אבל אם המתפלל טעה לגמרי, והוא מתפלל לצד מערב, כלומר, הכיוון ההפוך לגמרי מכיוון התפלה, הרי אי אפשר להורות לו שיכוין את פניו למזרח. ולכן יש אומרים שעליו לעקור את רגליו ולהסתובב ולהתפלל לצד מזרח. אבל מרן רבינו עובדיה יוסף זצ”ל כתב שבמקרה כזה אין להעיר בכלל למתפלל על טעותו, וכן אם הוא עצמו שם לב לטעותו, אינו יכול לעקור את רגליו ולכוין לכיוון מזרח, אלא ימשיך בתפלתו, ויסמוך על דברי האומר (בבבא בתרא דף כה:) שהשכינה נמצאת בכל מקום, ואין צריך כיוון מיוחד לתפלה.

המתפלל בציבור בבית הכנסת

כל מה שכתבנו, שאסור למתפלל לעקור את רגליו ולכוין לכיוון התפלה הנכון, זהו דוקא באדם שמתפלל לבדו. אבל אדם המתפלל בציבור בבית הכנסת, וכל הציבור פונה לצד אחד, והוא טעה והחל להתפלל לצד השני, עליו לעקור את רגליו ולהתפלל לכיוון שכל הציבור מתפלל אליו.

ולסיכום: מי שהיה צריך להתפלל לצד מזרח, וטעה והחל להתפלל לצד דרום או צפון, יטה את ראשו לצד מזרח וימשיך בתפלתו. ואם טעה והתפלל לצד מערב, ימשיך בתפלתו בלי לכוין למזרח. ואם מתפלל בציבור בבית הכנסת, עליו לעקור את רגליו ולהתפלל תמיד לצד שכל המתפללים פונים אליו.

שאלה: מדוע מתפללים דוקא לצד מזרח?

תשובה: נאמר בספר מלכים, לאחר שבנה שלמה את בית המקדש, עמד והתפלל לפני ה', כמו שנאמר "וַיַּעֲמֵד שְׁלֹמֹה לְפָנַי מִזְבֵּחַ ה' נִגַּד כָּל קְהַל יִשְׂרָאֵל וַיִּפְרֹשׂ כַּפָּי הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר, ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּי וְהִתְפַּלְלוּ אֵלַיךְ דָּרֶךְ אֲרָצִים אֲשֶׁר נִתְּנָה לְאַבוֹתֵם הָעִיר אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ וְהַבֵּית אֲשֶׁר בְּנִיתִי לְשִׁמְךָ", ולמדו רבותינו במסכת ברכות (ל.), שבשעה שעומדים להתפלל (תפלת שמונה עשרה), יש להתפלל לכיוון ירושלים ובית המקדש.

הידעת? סיפור מההפטרה

מפטירין בספר הושע פרק יא' פסוק ז'.

בפרשתנו: יעקב בורח מעשו לחרן והקב"ה מבטיח ליעקב "ושמרתיך בכל אשר תלך והשיבותיך אל האדמה הזאת" ובהמשך מוזכר על נישואי יעקב עם לאה ורחל והולדת השבטים.

בהפטרה: הנביא הושע מתנבא על מלכות ישראל שבגלל חטאיהם ילכו לגולה וה' ישמרם מידי מלכי אשור ובבל. הנביא הושע בן בארי שהיה משבט ראובן הוא הנביא הראשון בספר "תרי עשר" הספר נערך ע"י אנשי כנסת הגדולה. נבואתו הייתה כשעם ישראל היו מחולקים לשניים למלכות ישראל ומלכות יהודה. רוב נבואתו הייתה על מלכות ישראל ומעט על מלכות יהודה ונבואתו הייתה עשרות שנים לפני גלות ישראל.

תוכן נבואותיו הם על עם ישראל שמכעיסים את ה' בעובדם עבודה זרה ועושקים איש את רעהו ואינם שבים בתשובה. עם זאת מבטיח הנביא בנבואתו שה' לא יוציא את חמתו לפועל ויכלם כחיה רעה הטורפת, אלא שה' יצא לגלות עם עמו ישראל. וה' ייתן בלב מלכי אשור ובבל להטיב לעם ישראל כמו שהבטיח ה' ליעקב בחלום הלילה בהר המוריה. הנביא הושע מתנבא איך ה' יגאל את ישראל וכך לשונו "אחרי ה' ילכו כאריה ישאג" כמו שכתבנו שואג מתקבצים אליו כל החיות כי הוא מלך החיות, כך עם ישראל יתקבץ לה' לקול שאגת האל יתברך ע"י שה' יתגלה ע"י הניסים הגלויים, האותות והמופתים שיעשה לעם כן ע"י הנביאים שיאמרו את דבר ה' לעם. (רד"ק)

פסוקי הושע נבחרו להפטרה בעיקר מפני שהם מזכירים מאורעות בחייו של יעקב אבינו, מאורעות הנזכרים בפרשתנו. הנביא מעמיד את תולדות עמנו מול תולדות יעקב אבינו. בשניהם ההשגחה העליונה היא המגינה והמושיעה.

סיכום: הנביא הושע אומר לעם ישראל כמו שהייתי עם יעקב אביכם אצל לבן וקיימתי את הבטחתי ונתתי לו לחם לאכול ובגד ללבוש ושמרתי עליו מלבן (כביכול בגולה) כך אני אשמור אתכם בגלות ויקיים את הבטחתי.

(בברכת השם ג.י.פ)

" ואבותינו סיפרו לנו "

שכר העלבון

אמה של רחל.

הבטנו במחזה כלא מאמינות. רחל האלמונית נראתה נבוכה ביותר והסתלקה משם, והמרצה נראתה כאילו הדבר נסך בה כוחות חדשים ואז אמרה לנו: "שיהיה לכן ברור שהאישה הזו שצועקת, טועה. אין לי מושג על מה היא מדברת".

אחת המארגנות, אישה נמרצת, ניגשה לבמה ושאלה את המתפרצת: "תגידי לי, את יודעת מה שמה של המרצה?". "אני לא יודעת מה השם שלה היום, אבל לפני החתונה קראו לה כהן. היא היתה מדריכה אצלנו ופגעה בי...", וכאן החלה לתאר מחדש את הסיפור הנורא ואת מסכת ההשפלות וההעלבות שעברה אצל המדריכה כהן. בינתיים, לבקשת המארגנת, המרצה הוציאה את תעודת הזהות שלה ומסרה למארגנת. המארגנת לקחה את המיקרופון, ואז אמרה לה: "מעולם לא קראו לה כהן, שם המשפחה המקורי שלה לפני שנישאה הוא שטרן. אני חושבת שהיא פשוט דומה לזו שפגעה בך...".

זה היה הרגע הראשון בו האלמונית השתתקה. היא חטפה את תעודת הזהות, הביטה בה מכל הכיוונים ואפילו שלפה את הספח. לאחר מכן פנתה למרצה ושאלה "איזו את לא מרים כהן?" (שם בדוי). "לא, אני לא, ומעולם לא הייתי". "ואולי זו אחותך?".

כל הקהל צחק, והאישה הבינה איזו שטות אמרה. "אני מצטערת... כנראה טעיתי בכתובת", אמרה וחזרה למושב. הקהל פשוט התנפל עליה: "תתביישי לך! אפילו סליחה אינך מבקשת? איך העזת לפגוע כך במרצה הזו מבלי לבדוק את זהותה אפילו?", היא נראתה נבוכה ולא ידעה מה לעשות עם עצמה, אך אז נשמע קולה של המרצה: "אני מציעה שלא נחזור על הטעות שכבר נעשתה כאן...".

המרצה החלה את ההרצה שהייתה מיוחדת מאד. אני גמרתי אומר בלבי לעקוב אחר הפרשה, ורשמתי את שם המרצה ואת שמה של האישה שהיא ברכה. מסתבר שהאישה הזו, רחל, הייתה חשוכת ילדים במשך 12 שנה, וכמו בסיפורים הכי מופרכים, כעבור עשרה חודשים מהברכה, היא חבקה בן...

כשפגשתי את המרצה לאחר מכן, אמרתי לה כי אני הייתי בין השתיים ששמעו את הברכה לרחל ושאני רואה, קשר ברור בין ברכתה לבין הנס שקרה לה. שאלתי מדוע היה לה דחוף לברך אותה בשעה הקשה הזו. והיא הסבירה לי בזו הלשון: "כתוב: 'שמחנו כימות עינינו'. כשאדם מתענה, נפשו קשורה מאד לכיסא הכבוד, ועלבון הוא העינוי הכי גדול שכן אדם יכול לסבול. לא לחינם נאמר שהמלבין פני חברו ברבים הרי הוא כשופך דמים. מי שמעליבים אותו, חש כאילו רוצחים אותו ממש. זה מה שחשתי באותם רגעים של השפלה נוראה וסבל. חשבתי כיצד אוכל להועיל בסבל שאני חשה, ואז נזכרתי באותה אישה חשוכת ילדים, שהיא בתה של חברתי, ובירכתני אותה. הברכה הזו יצאה מעומק הלב, והיא כנראה הגיעה היישר למעלה אל כיסא הכבוד ופעלה את פעולתה".

הסיפור מעביר מסר לאנשים הזקוקים ומחפשים סגולות, שיש פוטנציאל רב בתפילת מי שעלבו בו, בעיקר אם לא השיב על עלבונו, שכן נאמר: "הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים - עליהם הכתוב אומר: ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". ומלבד זאת "המתפלל על חברו נענה תחילה". (חיים ולדר)

רציתי לספר סיפור מזעזע ומרטיט שהייתי עדה להתרחשותו מתחילתו ועד סופו.

היה זה בערב נשים, אחד מאותם ערבים חגיגיים לטובת מוסד כלשהו, עם הרצאות, דוכנים ומכירות. בשלב כלשהו הכריזו על שמה של מרצה שהנושא שלה היה מעניין, והנשים נכנסו לאולם ההרצאות, והמרצה החלה לצעוד אל דוכן המרצים.

היא עמדה שם והמתינה שהקהל ישתתק, ומי שמכיר ציבור של נשים, ועוד בערב נשים, יודע שמדובר במשימה לא פשוטה.

לפתע, ניגשה לכיוונה של המרצה אישה בעלת מבנה גוף רחב וגבוה, נעמדה מולה והתחילה לצעוק: "אני מזהה אותך, את פגעת בי והעלבת אותי לפני שנים, את הרסת לי את החיים! הלבנת את פניי!". כל זאת לפני מאות נשים.

המרצה החווירה. היא ניסתה לומר "אבל אני לא מכירה אותך...", אבל זו מיד ענתה לה בתקיפות "ודאי שאת לא מכירה, זה היה לפני הרבה שנים, אבל אני לא שכחתי!". כאן חטפה מידה של המרצה את המיקרופון והחלה לצעוק: "אסור להקשיב לאישה הזו! היא רצחה אותי לפני שנים, היא פגעה בי קבל עם ועולם! צריך להוקיע אותה!!!".

אחת המארגנות ניגשה אליה וניסתה לבקש בעדינות שתחדל. עוד שתי נשים ניגשו וניסו להוציא מידה את המיקרופון, אך היא, במבנה גופה החזק, הדפה אותן והמשיכה לחרף ולגדף את המרצה.

למרות ההתנהגות האלימה שהפגינה, הרי שדבריה יצאו מן הלב ועלה מהם סיפור על עלבון נורא ופגיעה איומה שחווה מהמרצה.

כולן פשוט ריחמו על המרצה, מפני שהיא נראתה כאילו חבטו בה במקלות. איזו נפש של בן אדם יכולה לעמוד מול השפלה כזו, במיוחד כשהיא אמורה לשאת דברי תורה...

המרצה שנפגעה, ברחה החוצה ממררת בבכי. מספר נשים ניגשו להרגיע אותה, בעוד שהיא נואמת ומדברת בגנותה. אני הייתי בין השתיים שהגישו למרצה כוס מים. לפתע, מתוך בכי התמרורים, היא ביקשה: "תעשו לי טובה, תשיגו מיד את רחל...". וכאן נקבה בשם משפחה מסוים.

"איזו רחל, למה רחל?", לא הבנו מה הקשר. "זה עניין של פיקוח נפש. תכריזו ברמקול שרחל תיגש אליי". הבטנו זו בזו וחשבנו שדעתה השתבשה עליה, אך היא, מתוך שיברה, ביקשה שוב: "תקראו לה ותבינו למה". ניגשתי למיקרופון אחר, וקראתי: "רחל - - - נא הגיעי מיידית לכניסת האולם". חזרתי למרצה, שישבה כולה בוכייה, והמתנו יחד לרחל האלמונית. זו אכן פילסה דרכה והגיעה.

"מישהי חיפשה אותי?", שאלה. "כן, אני", אמרה המרצה. "את מכירה אותי, אני חברה של אמא שלך". היא שמה את ידיה על ראשה של אותה רחל ואמרה: "ברגעים אלו של שברון נפש, כשפוגעים בי וצערי מגיע עד כיסא הכבוד, אני מבקשת ומתחננת שתיפקדי בפרי בטן עוד השנה. אנא ה', אני מתחננת שכל הייסורים הנוראיים שהם מנת חלקי כרגע יהפכו לזכויות בעבור רחל בת...", וכאן נקבה בשם